

Súd: Správny súd v Košiciach
Spisová značka: 7Sas/5/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8022200201
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 01. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Tomáš Kuruc
ECLI: ECLI:SK:SpSKE:2025:8022200201.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Košiciach sudcom JUDr. Tomášom Kurucom, v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, XXX XX D., právne zastúpený: ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA BEDNÁŘOVÁ & HODOŇOVÁ SENKOVÁ, združenie so sídlom: E. F. G. XX, XXX XX H., proti žalovanému: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom: Ul. 29. augusta 8 - 10, 813 63 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 35021-2/2020-BA zo dňa 12.02.2020, takto

rozhodol:

- I. Žalobu z a m i e t a.
- II. Účastníkom konania právo na náhradu trov konania nepriznáva.
- III. Účastníkom konania právo na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

I.
Priebeh administratívneho konania

1. Sociálna poisťovňa, pobočka Poprad ako prvostupňový správny orgán rozhodnutím číslo: 11370/2019-PP-DvN zo dňa 21.11.2019 rozhodla podľa § 178 ods. 1 písm. a) bod 5 Zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení (ďalej len „Zákon sociálnom poistení“) tak, že žalobcovi nemá nárok na dávku v nezamestnanosti z dôvodu že žalobca bezprostredne pred uplatnením nároku na dávku v nezamestnanosti neukončil dobu poistenia v nezamestnanosti podľa slovenských právnych predpisov a počas posledného zamestnania v inom členskom štáte Európskej únie nebolo jeho bydlisko na území Slovenskej republiky, následkom čoho sa na žalobcu nevzťahuje článok 65 ods. 2, 5 nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a rady č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej len „Základné nariadenie“) a nie je možné použiť pravidlo sčítanie dôb poistenia v zmysle článku 61 Základného nariadenia.

2. Proti rozhodnutiu Sociálnej poisťovne, pobočky Poprad číslo: 11370/2019-PP-DvN zo dňa 21.11.2019 podal žalobca odvolanie.

3. Sociálna poisťovňa, ústredie rozhodnutím 35021-2/2020-BA zo dňa 12.02.2020 odvolanie žalobcu v celom rozsahu zamietla a potvrdila rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočky Poprad číslo: 11370/2019-PP-DvN zo dňa 21.11.2019. Žalovaná v napadnutom rozhodnutí uviedla, že posledné zamestnanie žalobcu bolo na území iného členského štátu Európskej únie - Írska a tak bola povinná posúdiť, či je možné dobu poistenia v nezamestnanosti dosiahnutú na území Írska zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti na Slovensku v súlade s čl. 61 ods. 2 Základného nariadenia, pričom výnimku z tohto pravidla predstavuje prípad uvedený v článku 65 ods. 5 písm. a) Základného nariadenia,

keď si dotknutá osoba počas svojej poslednej činnosti ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba na území členského štátu Európskej únie zachovala bydlisko na území Slovenskej republiky. Žalovaná v napadnutom rozhodnutí konštatovala, že v konaní bolo preukázané, že žalobca mal centrum záujmov počas posledného zamestnania na území Írska a tak nie je možné považovať bydlisko žalobcu za zachované na území Slovenskej republiky, resp. nie je možné konštatovať, že žalobca si zachoval centrum záujmov na Slovensku počas výkonu činnosti zamestnanca v Írsku.

II.

Správna žaloba

4. Žalobou zo dňa 08.04.2020, doručenou Krajskému súdu v Prešove dňa 09.04.2020 sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného a vrátenia veci na ďalšie konanie, ako aj priznania trov konania v 100% rozsahu. Žalobca vo svojej žalobe poukázal na skutkový stav, pričom popísal celé konanie od podania žiadosti, až po samotné rozhodnutie žalovaného. V žalobe argumentoval, že nesúhlasí s rozhodnutím z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov a zistenie skutkového stavu orgánov verejnej správy bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci a došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia alebo opatrenia vo veci samej. Na základe týchto základných žalobných dôvodov žiadal žalobou napadnuté rozhodnutie zrušiť a vrátiť mu vec na ďalšie konanie. Poukázal na obsah prvostupňového rozhodnutia, ako aj na dôvody odvolania, citoval príslušné ustanovenia zákona o sociálnom poistení, konkrétne § 104 ods. 1, 6, § 196 ods. 1, § 209 ods. 1, 2, Zákona o sociálnom poistení, ako aj článok 61 ods. 1, 2, článok 65 ods. 2, článok 65 ods. 5 písm. a/, článok 1 písm. j/ Základného nariadenia, ako aj článok 11 ods. 1, 2 Vykonávacieho nariadenia (Nariadenia EP) Európskeho parlamentu a Rady (EŠ) č. 987/2009 zo 16.09.2009 a namietal, že prvostupňový správny orgán nesprávne právne posúdil vec, pričom toto nesprávne posúdenie spočívalo v použití nesprávneho právneho predpisu, v jeho nesprávnej aplikácii alebo nesprávnej interpretácii. V zmysle odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, že ako účastník konania nemá nárok na dávku v nezamestnanosti z dôvodu, že jeho bydlisko nie je na území Slovenskej republiky, ale na území Írska, nemožno takto v prípade doby poistenia v nezamestnanosti v Írsku zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku. Žalobca poukázal na jednotlivé skutočnosti, ktoré boli predmetom prvostupňového rozhodnutia, argumentoval poukazom na článok 61 ods. 1 Základného nariadenia, ako aj článok 65 ods. 5 písm. a/ Základného nariadenia, že nezamestnaná osoba poberá dávky v súlade s právnymi predpismi členského štátu bydliska, ako keby sa na ňu vzťahovali tieto právne predpisy počas jej poslednej činnosti ako zamestnanca. Žalovaný podľa žalobcu vyhodnotil, že bydlisko žalobcu nie je na území Slovenskej republiky, pričom zdôvodnenie tohto svojho záveru oprel o ustanovenia článku 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia, pričom pre žalovaného je toto nariadenie záväzná a pri jeho aplikácii je povinný postupovať v súlade s jeho ustanoveniami. Namietal, že žalovaný aj napriek článku 11 Vykonávacieho nariadenia toto aplikoval a interpretoval v rozpore s jeho úplným znením bez ods. 2 v záujme odôvodnenia negatívneho rozhodnutia pre neho ako žiadateľa. Podľa článku 11 ods. 2 Vykonávacieho nariadenia, ak je rozdiel v stanoviskách v inštitúciách dvoch alebo viacerých členských štátov o určení bydliska osoby, na ktorú sa uplatňuje Základné nariadenie, tieto inštitúcie po vzájomnej dohode určia centrum záujmov dotknutej osoby na základe celkového posúdenia všetkých dostupných informácií, súvisiacich s príslušnými skutočnosťami, ktoré môžu obsahovať v článku 11 ods. 1 bližšie špecifikované kritériá. Žalobca poukázal na nesprávne právne posúdenie a na nesprávnu aplikáciu uvedeného článku 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia a nepoužitie ods. 2 článku 11. Uviedol, že žalovaná tak podľa jeho názoru nesprávne právne posúdila vec tým, že nesprávne použila a aplikovala interpretované ustanovenie Základného nariadenia Európskej únie, čím došlo v konaní k podstatnému porušeniu ustanovení zákona o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia alebo opatrenia vo veci samej. Podľa žalobcu žalovaná s príslušnými inštitúciami Írska nekonala, hoci z formuláru U1 bolo zrejme jej rozdielne stanovisko. Táto informácia nevyplývala ani z obsahu spisového materiálu, ani z napadnutého rozhodnutia žalovaného a ani z prvostupňového rozhodnutia správneho orgánu. Žalovaná nebola oprávnená podľa žalobcu sama určovať centrum záujmov žalobcu, a v záujme tohto určenia bola povinná komunikovať s príslušnou inštitúciou v Írsku. Namietal, že žalovaná ako správny orgán v tejto otázke nekomunikovala s írskymi inštitúciami, čím z jej strany došlo k porušeniu Základného nariadenia ako aj vykonávacieho nariadenia. V konaní žalovanej tak podľa názoru žalobcu došlo k podstatnému porušeniu ustanovení zákona o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia a opatrenia vo veci samej. Podľa žalobcu v prípade absencie dohody

pri využití kritérií podľa článku 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia prichádza do úvahy aplikácia článku 11 ods. 2 Vykonávacieho nariadenia v zmysle ktorého, ak posúdenie rôznych kritérií, ktoré vychádzajú z príslušných skutočností, ako sa uvádzajú v ods. 1 nevedie k dohode na určenie skutočného miesta bydliska osoby, za rozhodujúci sa považuje úmysel tejto osoby, tak ako to vyplýva z uvedených skutočností a okolností najmä dôvody, ktoré ju viedli k presťahovaniu. Podľa žalobcu žalovaná je oprávnená sama určiť bydlisko osoby iba v prípade, ak nedôjde k dohode s príslušnou inštitúciou iného dotknutého štátu, a to iba za využitia kritérií úmyslu „osoby“, najmä jeho dôvodu, ktorý ju viedol k presťahovaniu. Žalobca tiež poukázal na nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre jeho nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, pretože podľa názoru žalobcu žalovaná iba formálne vyhodnotila skutkové okolnosti, ktoré mala k dispozícii z formuláru U1 bez toho, aby skúmala skutočné dôvody jeho odchodu z Írska, dôvody práce v zahraničí, charakter pobytu v zahraničí a tieto okolnosti ani nevyhodnotila v dôvodoch rozhodnutia. Všetky listinné dôkazy, ktoré predložil žalobca, žalovaná vyhodnotila v ods. 2 na 5. strane napadnutého rozhodnutia, kedy ich označila iba za ostatné skutočnosti, ktoré nie sú hodnotené silnejšie ako celková dĺžka pobytu, stabilná pracovná situácia na území Írska, rodinná situácia žalobcu a jeho bytová situácia. Podrobnejšie sa týmito okolnosťami na strane žalobcu žalovaná ako odvolací orgán nezaoberala. Skutočnosti, ktoré považovala za silnejšie, popísala len niekoľkými slovami bez snahy aspoň ich zdôvodniť v kontexte ostatných zistených skutočností. Podľa žalobcu žalovaná predovšetkým nebola oprávnená sama posudzovať kritériá článku 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia. Žalobca zdôraznil, že nemá a v zásade ani nemal žiadne bližšie väzby s Írskom, kde odišiel kvôli práci a kvôli práci tam aj zotrval. Od začiatku jeho pobytu na území Írska boli všetky jeho aktivity nasmerované na územie Slovenskej republiky. Jeho manželka je rovnako slovenská štátna občianka, ešte pred uzatvorením manželstva v rokoch 2006 - 2010 podnikali kroky smerujúce k nadobudnutiu bytu na území Slovenskej republiky, po uzatvorení manželstva maloleté deti, ktoré sa narodili na území Írska mali vybavené cestovné pasy a následne s nimi vycestovali na územie SR, kde boli pokrstené. Následne im na území Slovenska vybavovali rodné listy, manželia na území Slovenskej republiky uzatvorili viacero dlhodobých sporení a poistení vo svojom mene, ako aj v mene maloletých detí, čím sa snažili vytvoriť úspory, ktoré následne chceli investovať na území Slovenskej republiky a súčasne tým aj podporovať podnikateľské subjekty pôsobiace na slovenskom trhu. Maloletým deťom zabezpečili aj lekársku službu na Slovensku, pričom najstaršia dcéra robila na území Slovenskej republiky rozdielové skúšky, aby sa dostala na príslušnú školu. Žalobca konštatoval, že jeho úmysel nikdy nesmeroval k trvalému presťahovaniu sa na územie Írska. Uviedol tiež, že v spornom období od januára 2017 sa mu narodili dve deti a od januára 2017 sa manželia intenzívne zaoberali kúpou rodinného domu na území Slovenskej republiky, ktorý mienili zásadne prestavať. Medzitým sa situácia zmenila, vzali si úver na vybudovanie nového rodinného domu, pričom prekážkou častejšieho cestovania na územie Slovenskej republiky bola náročnosť zosúladiť termíny ich dovolení, ako aj spoločnej dovolenky na území Slovenska. V Írsku si žalobca ani jeho rodina nevybudovali bližšie priateľské vzťahy, pravidelnejšie sa stretával iba s inými slovenskými rodinami, výlučne sa zdržiaval v Írsku kvôli práci a nevenoval sa žiadnym nezárobkovým aktivitám. Na území Slovenskej republiky mal po celý čas zachovaný trvalý pobyt. Žalobca poukázal aj na skutočnosť, že žalovaná v danom prípade sama rozhodla o tom, že žalobca nemá nárok a podporu v nezamestnanosti napriek tomu, že si žalobca vytvoril situáciu, že v sledovanom období riadne pracoval, bol riadne poistený v nezamestnanosti a nemal žiaden nárok na podporu v nezamestnanosti. Uvedené nebolo účelom Základného nariadenia, ani vykonávacieho nariadenia a je podľa názoru žalobcu v hrubom rozpore so zásadou voľného pohybu osôb v rámci spoločenstva. Účelom nariadení podľa žalobcu je predovšetkým predísť situáciám, aby osoba, ktorá v súlade so zásadou voľného pohybu osôb, ktoré pracuje na území spoločenstva a je riadne poistená v nezamestnanosti nezostala v prípade nezamestnanosti bez finančných prostriedkov na ktoré má nárok. Tento účel podľa žalobcu žalovaná obchádza. Zároveň poukázal na dôvody prijatia Základného a Vykonávacieho nariadenia, že je nevyhnutne potrebné vysporiadať sa so skutočnosťou, či on tým, že odišiel za prácou do iného členského štátu a tým si uplatňoval svoje právo občana Slovenskej republiky na voľný pohyb a zdržiavanie sa v rámci územia iného členského štátu, a teda realizoval základnú zásadu vnútorného trhu Európskej únie a to voľný pohyb osôb, posudzovanie bydliska v zmysle argumentov, ktoré vymedzila žalovaná, nie je v rozpore s uplatňovaním základného práva občana Európskej únie na slobodný pohyb. Napadnuté rozhodnutie podľa žalobcu je pri absencii odôvodnenia v zmysle Základného a Vykonávacieho nariadenia nepreskúmateľným pre nezrozumiteľnosť a pre zhodnotenie listinných dôkazov predložených žalobcom len ako dokresľujúcich a nápomocných aj pre nedostatok dôvodov. V závere žaloby poukázal žalobca na to, že zistenie skutkového stavu orgánom verejnej správy bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci, pričom poukázal na to, že žalovaná pri hodnotení skutkovej situácie prihliadla iba na informácie plynúce z formuláru U1 a všetky informácie poskytnuté

žalobcom, a preukázané listinnými dôkazmi vyhodnotila len ako menej silné ostatné skutočnosti. Žalobca pritom poukázal na viacero súdnych sporov, v ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky dôvodil, že došlo k nesprávnemu vyhodnoteniu pojmu bydlisko, respektíve centrum záujmov dotknutej osoby a vydal rozhodnutia, v ktorých konštatoval nesprávne posúdenie väzieb v Slovenskej republike. Žalobca poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 4Sžo1/2011, 4Sžo18/2011 a 1Sžo1/2012. Podľa žalobcu žalovaná sa v niektorých prípadoch proti rozhodnutiam prvostupňovým správny súdov ani neodvolala, pritom poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline 20S/124/2015. Len samotné konštatovanie dĺžky pobytu bez skúmania trvalosti z hľadiska usadenia sa v inej krajine Európskej únie nemôže byť považované za dostačujúce. Namietal, že v danej veci podľa jeho názoru žalovaná neskúmala dôvody odchodu žalobcu z Írska, neskúmala pohnútky vo vzťahu k uzatváraniu zmlúv na území Slovenskej republiky, uzatvárania sporení pre maloleté deti, nadobudnutia nehnuteľností na území Slovenskej republiky, uzatvárania úverových zmlúv a záložnej zmluvy, a napokon prestavby nehnuteľností na území Slovenskej republiky. Podľa žalobcu žalovaná neskúmala ani pohnútky vo vzťahu k vykonaniu rozdielových skúšok maloletej I., či žiadosti manželky žalobcu o uznanie dokladu o vzdelaní, nedostatočne zistila skutkový stav veci. Poukázal na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, ktoré vymenoval a uviedol, že ani jeden z popísaných prípadov sa skutkovo nepribližuje k jeho prípadu. V niektorých prípadoch bola existencia väzby so Slovenskou republikou preukazovaná iba existenciou rodiny na území Slovenskej republiky. Žalobca sa predovšetkým vrátil so svojou manželkou a maloletými deťmi a tento návrat pripravoval preukázateľne už od roku 2006, kedy s manželkou uskutočňovali prvé kroky smerujúce k nadobudnutiu nehnuteľnosti na území Slovenskej republiky. Od narodenia maloletých detí s týmito cestovali na územie Slovenskej republiky, zabezpečili im krst, bývanie, zdravotnú starostlivosť, vzdelávanie. Aj samotné manželstvo uzatvárali na území Slovenskej republiky a jeho úmysel smeroval k územiu Slovenskej republiky a za jeho bydlisko je z tohto dôvodu potrebné považovať Slovenskú republiku. S poukazom na žalobné dôvody žiadal žalobou napadnuté rozhodnutie žalovanej zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a priznať trovy konania.

III.

Vyjadrenie žalovaného

5. K podanej správnej žalobe sa písomným stanoviskom zo dňa 24.06.2020 vyjadril žalovaný ako príslušný odvolací orgán, pričom zotrval na skutkových a právnych okolnostiach a navrhol žalobu podľa § 190 Správneho súdneho poriadku ako nedôvodnú zamietnuť. Vo svojom vyjadrení citoval § 104 ods. 1 zákona o sociálnom poistení, článok 1 písm. j), článok 61 ods. 1, 2, článok 65 ods. 5 Základného nariadenia a článok 11 ods. 1 Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a rady č. 987/2009, ktorým sa stanovuje postup vykonávania Základného nariadenia (ďalej len „vykonávacie nariadenie“). Žalovaný uviedol, že nakoľko žalobca dosiahol v posudzovanom období štyroch rokov pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie dobu poistenia v nezamestnanosti dosiahnutých na území iného členského štátu Európskej únie, bolo v konaní o jeho dávke v nezamestnanosti potrebné posúdiť, či je možné takúto dobu zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti v súlade s článkom 61 Základného nariadenia. Žalovaná zdôraznila, že základná zásada, ktorou sa treba viesť pri zohľadňovaní dôb poistenia v nezamestnanosti dosiahnutých na území iného členského štátu Európskej únie pri uplatnení nároku na dávku v nezamestnanosti na území Slovenskej republiky je to, že Slovenska doba poistenia v nezamestnanosti musí byť dosiahnutá ako posledná a iba vo výnimočných prípadoch je možné zohľadniť doby poistenia dosiahnuté na území iného členského štátu Európskej únie, pokiaľ je dosiahnutá ako posledná. Touto výnimkou zo základnej zásady je situácia, ak si žiadateľ zachová počas výkonu zárobkovej činnosti na území iného členského štátu Európskej únie centrum záujmov a bydlisko na území Slovenskej republiky. Dôvodila, že otázka bydliska je zásadná a jej účelom je zabrániť zneužívaniu sociálneho systému v podobe výberu členského štátu Európskej únie, v ktorom si nezamestnaný uplatniť nárok na dávku v nezamestnanosti a tak v tomto konaní bolo potrebné posúdiť, či si žalobca zachoval centrum záujmov na území Slovenskej republiky počas výkonu činnosti zamestnanca na území Írska. Žalovaná konštatovala, že na základe všetkých dostupných informácií ustálila, že bytová situácia žalobcu bola v danom čase stabilizovaná na území Írska, že skutkový stav svedčí jednoznačne o nezachovaní bydliska na území Slovenskej republiky počas výkonu zárobkovej činnosti žalobcu v Írsku a toto zistenie skutočného stavu veci považuje za presné a úplné.

IV.

Konanie pred Krajským súdom I.

6. Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 2Sa/9/2020 - 102 zo dňa 15.04.2021 zrušil rozhodnutie žalovanej číslo 35021-2/2020-BA zo dňa 12.02.2020 v spojení s prvostupňovým rozhodnutím Sociálnej poisťovne, pobočky Poprad č. 11370/2019-PP-DvN zo dňa 21.11.2019 a vec vrátil žalovanej na ďalšie konanie, pričom priznal žalobcovi voči žalovanej úplnú náhradu trov konania.

V.

Kasačná sťažnosť I.

7. Proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 2Sa/9/2020 - 102 zo dňa 15.04.2021 podala žalovaná kasačnú sťažnosť. Namietala, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g) Správneho súdneho poriadku) a tiež, že sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu (§ 440 ods. 1 písm. h) Správneho súdneho poriadku).

8. Žalobca sa ku kasačnej sťažnosti žalovaného vyjadril písomným podaním zo dňa 14.06.2021, v ktorom sa stotožnil so závermi plynúcimi z rozsudku krajského súdu, do konania doložil množstvo listinných dôkazov, ktorými sa správne orgány nezaoberali a uviedol, že bez súčinnosti s írskou inštitúciou môže žalovaná pri posudzovaní bydliska postupovať výlučne podľa článku 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia, pretože bez tejto súčinnosti nemožno konštatovať existenciu dohody, ktorej absencia je predpokladom aplikácie článku 11 ods. 2 nariadenia. Uviedol, že ak žalovaná tvrdí, že úmysel dotknutej osoby nie je možné považovať za rozhodujúcu skutočnosť svedčiacu jednoznačne o bydlisku tejto osoby, vykladať článok 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia v priamom rozpore s jeho znením, že formulár U1 obsahuje základné informácie a ďalšie podrobné zisťovanie skutočného stavu je vecou správneho orgánu. Konštatoval, že jeho bydlisko zostalo na území Slovenskej republiky a navrhol aby Najvyšší správny súd kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

9. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako kasačný súd rozsudkom sp. zn. 7Sžsk/50/2021 zo dňa 09.02.2022 zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 2Sa/9/2020 - 102 zo dňa 15.04.2021 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Kasačný súd dospel k záveru, že žalobou napadnuté rozhodnutie žalovanej (v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím) vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktoré je logicky vyhodnotené a riadne právne posúdené, stotožňuje sa so skutkovými zisteniami a právnymi závermi zistenými v predchádzajúcich konaniach o tom, že žalobca nespĺňa zákonné podmienky pre vznik nároku na dávku v nezamestnanosti.

VI.

Konanie pred Krajským súdom II.

10. Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 2Sa/11/2022-72 zo dňa 29.11.2022 aj napriek záverom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky vyslovenom v rozhodnutí sp. zn. 7Sžsk/50/2021 zo dňa 09.02.2022 opätovne zrušil rozhodnutie žalovanej číslo 35021-2/2020-BA zo dňa 12.02.2020 v spojení s prvostupňovým rozhodnutím Sociálnej poisťovne, pobočky Poprad č. 11370/2019-PP-DvN zo dňa 21.11.2019 a vec vrátil žalovanej na ďalšie konanie, pričom priznal žalobcovi voči žalovanej úplnú náhradu trov konania.

VII.

Kasačná sťažnosť II.

11. Proti tomuto v poradí druhému rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 2Sa/11/2022-72 zo dňa 29.11.2022 v tejto veci podala žalovaná kasačnú sťažnosť, v ktorej namietala predovšetkým skutočnosť, že krajský súd nerešpektoval záväzný právny názor vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti, v ktorom kasačný súd uzavrel, že v predmetnej veci bolo zo strany správnych orgánov riadne a dostatočne preukázané, že počas výkonu zamestnania v Írsku si žalobca bydlisko na Slovensku nezachoval. Žalovaná vytýkala krajskému súdu, že nepostupoval v intenciách právneho názoru kasačného súdu v zrušujúcom rozhodnutí a uviedla, že považuje rozsudok za arbitrárny a nezákonný.

12. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako kasačný súd rozsudkom sp. zn. 6Ssk/37/2023 zo dňa 30.04.2024 zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 2Sa/11/2022-72 zo dňa 29.11.2022 a vec vrátil správne súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

VIII.

Konanie na správnom súde III.

13. Dňa 01. júna 2023 nadobudol účinnosť zákon č. 151/2022 Z. z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý dňom svojej účinnosti zriadil Správny súd v Košiciach. Účinnosťou zákona výkon súdnictva prešiel od 01. júna 2023 z Krajského súdu v Košiciach a Krajského súdu v Prešove na Správny súd v Košiciach vo všetkých veciach, v ktorých je od 01. júna 2023 daná právomoc správnych súdov.

14. Správny súd v Košiciach preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného a postup, ktorý mu predchádzal (vrátane prvostupňového) nielen v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe, ale aj nad rozsah žalobných bodov, keďže sa jedná o správnu žalobu v sociálnych veciach fyzickej osoby, kedy správny súd nie je viazaný žalobnými bodmi v zmysle § 203 ods. 2 SSP a § 134 ods. 2 písm. d) SSP a po oboznámení sa so žalobou, vyjadreniami účastníkov konania a s obsahom predloženého administratívneho spisu ako aj rozhodnutiami Najvyššieho správneho súdu sp. zn. 7Sžsk/50/2021 zo dňa 09.02.2022 a sp. zn. 6Ssk/37/2023 zo dňa 30.04.2024, na pojednávaní dňa 27.01.2025 v súlade s § 107 ods. 1 SSP, pričom nariadeného pojednávania sa nezúčastnil žiaden z účastníkov konania, ktorý svoju neúčast' na pojednávaní riadne a včas ospravedlnil a súhlasil s prejednaním veci v ich neprítomnosti, súd následne postupom podľa § 137 ods. 3 SSP rozsudok verejne vyhlásil vyvesením skráteneho písomného vyhotovenia bez odôvodnenia na úradnej tabuli súdu, a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, a preto ju podľa § 190 SSP zamietol.

IX.

Relevantná právna úprava

15. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

16. Podľa § 2 ods. 2 SSP; každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

17. Podľa § 6 ods. 1 SSP; správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

18. Podľa § 6 ods. 2 písm. c) SSP; správne súdy rozhodujú v konaniach o správnych žalobách v sociálnych veciach.

19. Podľa § 190 SSP, ak správny súd po preskúmaní rozhodnutia alebo opatrenia žalovaného dospeje k záveru, že žaloba nie je dôvodná, rozsudkom ju zamietne.

20. Podľa § 104 ods. 1 Zákona o sociálnom poistení, poistenec má nárok na dávku v nezamestnanosti, ak v posledných štyroch rokoch pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie bol poistený v nezamestnanosti najmenej dva roky.

21. Podľa § 104 ods. 4 Zákona o sociálnom poistení, rok poistenia v nezamestnanosti je 365 dní poistenia v nezamestnanosti.

22. Podľa bodu 15 preambuly Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 zo dňa 29.04.2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej len „Základné nariadenie“), je potrebné, aby osoby, ktoré sa pohybujú v rámci spoločenstva, podliehali systému sociálneho zabezpečenia iba jediného členského štátu, aby sa tak predišlo prekryvaniu uplatniteľných ustanovení vnútroštátnych právnych predpisov a komplikáciám, ktoré by z toho mohli vzniknúť.

23. Podľa čl. 1 písm. j/ Základného nariadenia, na účely tohto nariadenia „bydlisko“ znamená miesto, kde osoba zvyčajne býva.“

24. Podľa článku 1 písm. k/ Základného nariadenia na účely tohto nariadenia “pobyť“ znamená prechodné bydlisko.

25. Podľa čl. 1 písm. p/ Základného nariadenia, na účely tohto nariadenia „inštitúcia znamená v súvislosti s každým jednotlivým členským štátom úrad alebo úrad zodpovedný za uplatňovanie všetkých alebo niektorých právnych predpisov.

26. Podľa čl. 3 ods. 1 písm. h/ Základného nariadenia, toto nariadenie sa vzťahuje na všetky právne predpisy, ktoré sa týkajú týchto častí sociálneho zabezpečenia: dávky v nezamestnanosti.

27. Podľa čl. 2 ods. 1 Základného nariadenia, toto nariadenie sa vzťahuje na štátnych príslušníkov členského štátu, osoby bez štátnej príslušnosti a utečencov, ktorí majú bydlisko v členskom štáte a podliehajú alebo podliehali právnym predpisom jedného alebo viacerých členských štátov, ako aj na ich rodinných príslušníkov a ich pozostalých.

28. Podľa čl. 11 ods. 1 Základného nariadenia osoby, na ktoré sa toto nariadenie vzťahuje, podliehajú právnym predpisom len jedného členského štátu. Tieto právne predpisy sa určia v súlade s touto hlavou.

29. Podľa čl. 11 ods. 3 písm. a) Základného nariadenia, s výhradou článkov 12 až 16 osoba vykonávajúca činnosť ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba v členskom štáte podlieha právnym predpisom tohto členského štátu.

30. Podľa čl. 13 ods. 1 Základného nariadenia, osoba, ktorá zvyčajne vykonáva činnosť ako zamestnanec v dvoch alebo viacerých členských štátoch podlieha:

a) právnym predpisom členského štátu bydliska, ak takáto osoba vykonáva podstatnú časť svojej činnosti v tomto členskom štáte, alebo ak je zamestnaná vo viacerých podnikoch, alebo ju zamestnáva viacero zamestnávateľov, ktorých registrované sídlo alebo miesto podnikania je v odlišných členských štátoch, alebo

b) právnym predpisom členského štátu, v ktorom je registrované sídlo alebo miesto podnikania podniku alebo zamestnávateľa zamestnávajúceho danú osobu, ak táto osoba nevykonáva podstatnú časť svojich činností v členskom štáte svojho bydliska.

31. Podľa čl. 13 ods. 3 Základného nariadenia osoba, ktorá zvyčajne vykonáva činnosť ako zamestnaná osoba a činnosť ako samostatne zárobkovo činná osoba v odlišných členských štátoch, podlieha právnym predpisom členského štátu, v ktorom vykonáva činnosť ako zamestnanec, alebo ak vykonáva takúto činnosť v dvoch alebo viacerých členských štátoch, právnym predpisom určeným v súlade s odsekom 1.

32. Podľa čl. 61 ods. 1 Základného nariadenia, príslušná inštitúcia členského štátu, ktorého právne predpisy podmieňujú nadobudnutie, zachovanie, znovunadobudnutie alebo trvanie nároku na dávky dosiahnutím dôb poistenia, zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti, v potrebnom rozsahu zohľadní doby poistenia, zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti dosiahnuté podľa právnych predpisov ktoréhokoľvek členského štátu, ako keby boli dosiahnuté podľa právnych predpisov, ktoré uplatňuje. Ak však uplatniteľné právne predpisy podmieňujú nárok na dávky dosiahnutím dôb poistenia, vtedy doby zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti dosiahnuté podľa právnych predpisov iného členského štátu sa nezohľadnia, iba ak by sa takéto doby považovali za doby poistenia a boli dosiahnuté v súlade s uplatniteľnými právnymi predpismi.

33. Podľa článku 61 ods. 2 Základného nariadenia, s výnimkou prípadov uvedených v článku 65 ods. 5 písm. a) sa uplatňovanie odseku 1 tohto článku podmieňuje tým, že daná osoba bezprostredne ukončila v súlade s právnymi predpismi, podľa ktorých sa uplatňuje nárok na dávky: - doby poistenia, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby poistenia, - doby zamestnania, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby zamestnania, alebo - doby samostatnej zárobkovej činnosti, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby samostatnej zárobkovej činnosti.

34. Podľa článku 65 ods. 2 Základného nariadenia, úplne nezamestnaná osoba, ktorá počas svojej poslednej činnosti ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba, mala bydlisko v členskom štáte inom, ako je príslušný štát a ktorá má naďalej bydlisko v tomto štáte, alebo sa vráti do tohto štátu, má byť k dispozícii službám zamestnanosti v členskom štáte bydliska. Bez toho, aby bol dotknutý článok 64, úplne nezamestnaná osoba môže ako doplňujúci krok prihlásiť sa u služieb zamestnanosti členského štátu, v ktorom vykonávala svoju poslednú činnosť ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba.

35. Podľa článku 65 ods. 5 písm. a/ Základného nariadenia nezamestnaná osoba uvedená v prvej a druhej vete odseku 2 poberá dávky v súlade s právnymi predpismi členského štátu bydliska, ako keby sa na ňu vzťahovali tieto právne predpisy počas jej poslednej činnosti ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba. Tieto dávky poskytuje inštitúcia miesta bydliska.

36. Podľa článku 11 ods. 1 Nariadenia č. 987/2009 zo dňa 16.09.2009, ktorým sa stanovuje postup vykonávania Základného nariadenia (č. 883/2004) o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej len „Vykonávacie nariadenie“), ak je rozdiel v stanoviskách inštitúcií dvoch alebo viacerých členských štátov o určení bydliska osoby, na ktorú sa uplatňuje základné nariadenie, tieto inštitúcie po vzájomnej dohode určia centrum záujmov dotknutej osoby na základe celkového posúdenia všetkých dostupných informácií súvisiacich s príslušnými skutočnosťami, ktoré môžu obsahovať:

a) dĺžku a trvalosť prítomnosti na území dotknutých členských štátov;

b) situáciu dotknutej osoby vrátane:

i) povahy a osobitných vlastností každej vykonávanej činnosti, predovšetkým miesta, kde sa takáto činnosť zvyčajne vykonáva, trvalosti tejto činnosti a dĺžky trvania každej pracovnej zmluvy;

ii) jej rodinného stavu a rodinných väzieb;

iii) vykonávania akejkoľvek nezárobkovej činnosti;

iv) v prípade študentov zdroja ich príjmov;

v) jej bytovej situácie, najmä toho, či je táto situácia stabilná;

vi) členského štátu, ktorý sa považuje za miesto bydliska osoby na daňové účely.

37. Podľa článku 11 ods. 2 Vykonávacieho nariadenia, ak posúdenie rôznych kritérií, ktoré vychádzajú z príslušných skutočností, ako sa uvádzajú v odseku 1, nevedie k dohode medzi dotknutými inštitúciami, na určenie skutočného miesta bydliska osoby sa za rozhodujúci považuje úmysel tejto osoby, tak ako vyplýva z uvedených skutočností a okolností, najmä dôvody, ktoré ju viedli k presťahovaniu.

X. Právny názor správneho súdu

38. Úlohou správneho súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa SSP je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenia správneho orgánu sú takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

39. Správny súd predovšetkým poukazuje na skutočnosť, že každú jednu žiadosť o dávku v nezamestnanosti je potrebné posudzovať prísne individuálne so zreteľom na osobitosti tej ktorej prejednávanej veci.

40. Predmetom preskúmania bolo napadnuté rozhodnutie žalovaného, ktorým zamietol odvolanie žalobcu v celom rozsahu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie, ktorým bolo rozhodnuté, že žalobca nemá nárok na dávku v nezamestnanosti. Správny súd mal v konaní preukázané, že žalobca dňa 08.11.2019 požiadal o dávku v nezamestnanosti. Žalobca bol od 13.08.2019 zaradený do evidencie uchádzačov o zamestnanie, pričom od 09.05.2005 do 18.07.2019 bol zamestnaný v Írsku, pričom denne alebo aspoň raz za týždeň sa nevracal do miesta bydliska a nebol poberateľom dávky v nezamestnanosti v členskom štáte. Prvostupňový správny orgán rozhodnutím číslo: 11370/2019-PP-DvN zo dňa 21.11.2019 žiadosti žalobcu o príslušnú dávku v nezamestnanosti nevyhovел, pretože z vykonaného dokazovania mal preukázané, že počas zamestnania na území Írska mal žalobca centrum záujmov na tomto území, tu trávil pracovný aj mimopracovný čas so svojou rodinou - s manželkou a tromi deťmi a matkou manželky a tu mal najsilnejšie väzby. Túto skutočnosť podporovala aj dĺžka pobytu - viac ako 14 rokov, stabilita zamestnania - 1 zamestnávateľ, vlastníctvo nehnuteľnosti v Írsku, ktorú pred návratom žalobca predal. Tieto skutočnosti prvostupňový správny orgán vyhodnotil ako zásadné, ktoré nespochybnilo ani vlastníctvo bytu na Slovensku, ani kúpa rodinného domu v roku 2016, vlastníctvo osobného účtu, využívanie služieb mobilného operátora na Slovensku, vlastníctvo osobného automobilu, hypotekárny úver, poistenia a sporenia, pretože tieto prvostupňový správny orgán vyhodnotil ako menej významné skutočnosti pri posudzovaní centra záujmov žalobcu. Na odvolanie žalobcu žalovaná ako druhostupňový správny orgán napadnutým rozhodnutím odvolanie žalobcu v celom rozsahu zamietla a potvrdila prvostupňové správne rozhodnutie. Žalovaná sa stotožnila so závermi, ku ktorým dospel prvostupňový správny orgán a aj s ohľadom na dĺžku prítomnosti žalobcu na území členského štátu Európskej únie a jeho situáciu - stabilnú rodinu, pracovnú, bytovú, orientáciu na írsky trh, prítomnosť manželky a detí v Írsku a plnenie daňových povinností v Írsku jednoznačne preukazovali, že žalobca si bydlisko na území Slovenskej republiky počas výkonu činnosti zamestnanca na územie Írska nezachoval.

41. Podľa základného pravidla obsiahnutého v článku 61 ods. 1 a 2 Základného nariadenia, sa doby poistenia v nezamestnanosti dosiahnuté podľa právnych predpisov ktoréhokoľvek členského štátu zohľadnia ako keby boli dosiahnuté podľa slovenských právnych predpisov v prípade, že daná osoba bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie ukončila doby poistenia dosiahnuté podľa slovenských právnych predpisov. Žalobca takto doby poistenia podľa slovenských právnych predpisov bezprostredne pred jeho zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie nedosiahol, a tak bolo potrebné posúdiť, či sa doby poistenia získané v Írsku môžu zohľadniť podľa článku 65 ods. 5 písm. a) Základného nariadenia, ktoré predstavuje výnimku z uvedeného základného pravidla a podľa ktorého by žalobca poberal dávky v súlade s právnymi predpismi Slovenskej republiky, ako keby sa na neho tieto predpisy vzťahovali počas jeho poslednej činnosti zamestnanca a to v prípade, ak si na území Slovenskej republiky zachoval bydlisko. Pod pojmom "bydlisko" v zmysle úniomom sa nechápe trvalý alebo prechodný pobyt podľa vnútroštátnych predpisov Slovenskej republiky, na účely nariadenia je pojem bydlisko chápaný ako „centrum záujmov“ „Bydlisko“ predstavuje v tomto zmysle autonómny pojem vlastný právu Únie (pozri rozsudok C-90/97 Swaddling, body 28 a 29). Kritériami na určenie centra záujmov sú najmä dĺžka obdobia zdržiavania sa na území daného štátu, dĺžka a stabilita výkonu zárobkovej činnosti, dĺžka trvania pracovnej zmluvy, rodinný stav a rodinné väzby, bytová situácia a stabilita tejto situácie a miesto, kde dochádza k zdaňovaniu príjmov.

42. V tomto konaní bolo bez pochybností preukázané, že žalobca ako osoba vedená v evidencii uchádzačov o zamestnanie, si uplatnil nárok na dávku v nezamestnanosti podľa § 104 a nasl. Zákona o sociálnom poistení, t. j. podľa právneho predpisu Slovenskej republiky. Tiež nebolo sporné, že v zmysle ním vyplneného vyhlásenia na účely posúdenia zachovania centra záujmov v spojení s jeho výsluchom uskutočneným dňa 20.11.2019 sa zdržiaval na území Írska od 05/2005 do 07/2019, t. j. viac ako 14 rokov s tým, že mal jeden pracovný pomer - operátor vo výrobe - dohodnutý na dobu neurčitú (nemajúci dočasný/sezónny charakter), ktorý bol ukončený z vlastnej vôle zo strany žalobcu. Počas poberania sociálnej nemocenskej dávky sa tiež zdržiaval v Írsku. V súvislosti s posudzovaním rodinnej situácie bolo zistené, že žalobca sa v Írsku v 08/2005 spoznal s terajšou manželkou, s ktorou sú od 04/2010 manželia. V Írsku sa im narodili tri deti (2010, 2013 a 2019), ktoré v Írsku strážila matka manželky žalobcu. K bytovej situácii bolo preukázané, že žalobca menil v Írsku ubytovanie celkovo 5 krát, najprv býval v podnájdoch sám, neskôr s budúcou manželkou a ďalšími osobami v bytovom dome, neskôr potom ako

manželka otehotnela sa odsťahovali a bývali sami, následne si vzali hypotéku a odkúpili si nehnuteľnosť, ktorú dňa 20.07.2019 predali a z Írska odišli. Na Slovensku manželka žalobcu vlastnila od roku 2008 družstevný byt, ktorý v roku 2011 bol prevedený do osobného vlastníctva ako spoločný, od roku 2015 začali hľadať rodinný dom, v roku 2016 rodinný dom kúpili, ktorý sa následne kvôli nedostatkom v statike rozhodli zbúrať a postaviť nový dom, pričom ku dňu výsluchu predmetný rodinný dom nebol určený na bývanie, išlo len o hrubú stavbu. Na územie Slovenska sa žalobca vracal 1 krát ročne s dĺžkou pobytu dva týždne. Z obsahu žalobcom vyplnených listín vyplynulo, že spolu s manželkou majú na Slovensku jeden spoločný bankový účet, účet v Írsku mal každý z nich ku dňu výsluchu aktívny, hypotekárny úver od roku 2016, aktívne stavebné sporenie v J. K. K. od roku 2012, doplnkové dôchodkové sporenie od roku 2008, vlastní osobný automobil od roku 2019, v Írsku tiež vlastnili osobný automobil, ktorý pri odchode predali, mali tu mobilného operátora a životné poistenie.

43. Vzhľadom na všetky preukázané skutočnosti sa správny súd stotožňuje so záverom správnych orgánov, že centrum záujmov žalobcu sa v čase podania žiadosti o dávku v nezamestnanosti nachádzalo práve v Írsku. Samotná skutočnosť, že žalobca sa spolu s manželkou v roku 2016 stali vlastníkami rodinného domu nepostačuje na prijatie záveru o tom, že centrum záujmov zostalo žalobcovi zachované na Slovensku. Existujúce vlastníctvo bytu, respektíve kúpa rodinného domu nie je spôsobilá spochybniť záver správnych orgánov o nezachovaní centra záujmov na Slovensku, nakoľko žalobca bol súčasne vlastníkom nehnuteľnosti v inom členskom štáte, teda bytové pomery boli rovnocenné a vzhľadom na ich osobné vlastníctvo sa vyznačovali istou trvalosťou. Za tohto stavu potom na prijatie záveru o zachovaní centra záujmov žalobcu vo vzťahu k Slovenskej republike museli pristúpiť ďalšie zásadné skutočnosti podporujúce tvrdenie žalobcu. Za podstatnú správny súd vyhodnotil tiež skutočnosť, že žalobca sa počas celej rozhodnej doby zdržiaval so svojou manželkou, deťmi a matkou svojej manželky, ktorých možno považovať za jeho najbližších príbuzných v inom členskom štáte - v Írsku, a teda najbližšie rodinné väzby možno považovať za udržané na území Írska. Skutočnosť, že žalobca mal bankový účet, hypotekárny úver, aktívne stavebné sporenie v J. K. K., doplnkové dôchodkové sporenie, vlastnil osobný automobil, mal slovenského mobilného operátora a životné poistenie neboli spôsobilé zvrátiť to, že žalobca mal centrum záujmov v Írsku. Ani tvrdenie žalobcu, že dňa 09.05.2018 základná škola v Kežmarku vydala rozhodnutie o prijatí jeho maloletého dieťaťa na primárne vzdelávanie v školskom roku 2018/2019 so zaradením do druhého ročníka, nepredstavuje zásadnú skutočnosť, nakoľko už o mesiac neskôr, t. j. v 06/2018 vydala základná škola rozhodnutie, ktorým maloletému dieťaťu žalobcu povolila plniť povinnú školskú dochádzku mimo územia Slovenskej republiky, t. j. v Írsku. Takisto aj úmysel žalobcu, že chce zotrvať na Slovensku, pre prejednávanú vec nebol relevantný, keďže postup podľa článku 11 ods. 2 Vykonávacieho nariadenia (kladúci dôraz na úmysel osoby) prichádza do úvahy iba subsidiárne, teda iba v prípade, pokiaľ i po zvážení kritérií uvedených v odseku 1 tohto článku zostane otázka ustálenia centra záujmov i naďalej otvorená (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sžsk/5/2016 zo dňa 13. decembra 2017). Úmysel žalobcu je v zmysle článku 11 ods. 2 Vykonávacieho nariadenia rozhodujúci len vtedy, keď sa nepodarí dosiahnuť dohodu medzi inštitúciami v prípade ich rozdielného stanoviska. V predmetnej veci však nedošlo k rozdielnym stanoviskám vo veci posúdenia bydliska žalobcu príslušnou írskou inštitúciou a žalovanou. Írska inštitúcia bydlisko žalobcu neposudzovala, pretože na to nemala žiaden právny dôvod. Podľa článku 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia by bolo nutné postupovať jedine v prípade, ak by príslušná írská inštitúcia usúdila, že bydlisko žalobcu bolo na Slovensku a podľa názoru žalovanej by bolo v Írsku. Nakoľko k takému rozporu nedošlo, žalovaná zvolila priamu aplikáciu kritérií stanovených v článku 11 ods. 1. Správny súd na tomto mieste poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. januára 2018, sp. zn. 1Sžso/26/2016, bod 30 a 31. K evidencii trvalého pobytu žalobcu na Slovensku správny súd uvádza, že trvalý pobyt v ponímaní vnútroštátnom – podľa Zákona č. 253/1998 Z. z. o hlásení pobytu občanov Slovenskej republiky a Registri obyvateľov Slovenskej republiky nemožno stotožňovať s pojmami „bydlisko“ a „pobyt“ v zmysle únie, nakoľko trvalý pobyt má skôr charakter evidenčný, neodzrkadľujúci realitu.

44. Správny súd konštatuje, že žalobou napadnuté rozhodnutie žalovanej v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu. Rozhodnutie je logicky vyhodnotené, riadne právne posúdené, stotožňuje sa so skutkovými zisteniami a právnymi závermi, že žalobca nespĺňa zákonné podmienky pre vznik nároku na dávku v nezamestnanosti. Z článkov 61 a 65 ods. 5 Základného nariadenia vyplýva základná zásada, ktorou sa treba viesť pri zohľadňovaní dôb poistenia v nezamestnanosti dosiahnutých na území iného členského štátu Európskej únie a to, že doba poistenia v nezamestnanosti dosiahnutá na území iného členského štátu Európskej únie – v tomto prípade na území Írska, môže byť zohľadnená na účely nároku na dávku v nezamestnanosti jedine v

prípade, ak bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie ukončila dotknutá osoba dobu poistenia v nezamestnanosti dosiahnutú na Slovensku. Iba vo výnimočných prípadoch je možné zohľadniť dobu poistenia dosiahnutú na území iného členského štátu Európskej únie, pokiaľ je dosiahnutá ako posledná. Touto výnimkou zo základnej zásady je situácia, ak si žiadateľ zachová počas výkonu zárobkovej činnosti na území iného členského štátu Európskej únie centrum záujmov a bydlisko na území Slovenskej republiky. Otázka bydliska je teda v prípadoch, keď žiadateľ o dávku v nezamestnanosti bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie nedosiahol dobu poistenia v nezamestnanosti v zmysle platnej slovenskej legislatívy zásadná. V tomto prípade bolo zo strany správnych orgánov riadne a dostatočne preukázané, že počas výkonu zamestnania v Írsku si žalobca bydlisko na Slovensku nezachoval. Na tom nič nemení ani fakt, že nehnuteľnosť v Írsku dňa 20.07.2019 žalobca spolu s manželkou predali, nakoľko rozhodným obdobím na účely posúdenia nároku na dávku v nezamestnanosti bolo obdobie posledných štyroch rokov pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie, t. j. od 13.08.2015 do 12.08.2019, pričom obdobie jedného mesiaca (od predaja rodinného domu v Írsku) nepredstavuje tak zásadnú skutočnosť, ktorá by bola spôsobilá bez ďalšieho prívodiť zmenu centra záujmov žalobcu navyše v tak krátkom časovom horizonte. Správne orgány pri ustáľovaní skutkového stavu v danej veci vychádzali primárne z príslušného vyhlásenia žiadateľa na účely posúdenia zachovania centra záujmov a výsluchu žalobcu a jeho manželky, ktorý sa uskutočnil pred prvostupňovým správnym orgánom dňa 20.11.2019.

45. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a citované zákonné ustanovenia správny súd konštatuje, že v postupe žalovaného ako aj orgánu verejnej správy prvého stupňa, v úvahách obsiahnutých v napadnutom rozhodnutí a v jeho právnom posúdení veci nezistil nedostatky namietané žalobcom, ktoré by odôvodňovali zrušenie napadnutých rozhodnutí, a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, a žalobu ako nedôvodnú podľa § 190 SSP zamietol.

46. Podľa § 168 SSP žalovanému prizná správny súd podľa pomeru jeho úspechu vo veci voči žalobcovi právo na náhradu dôvodne vynaložených trov konania iba, ak to možno spravodlivo požadovať. Orgánu štátnej správy však náhradu trov právneho zastúpenia možno priznať len výnimočne.

47. Podľa § 175 ods. 1 SSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu správny súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

48. Podľa § 467 ods. 3 SSP, ak kasačný súd zruší rozhodnutie správneho súdu a vec mu vráti na ďalšie konanie, správny súd rozhodne aj o nároku na náhradu trov kasačného konania.

49. O náhrade trov konania rozhodol správny súd podľa cit. § 168 SSP v spojení s cit. § 467 ods. 3 SSP a s ohľadom na to, že nárok na náhradu trov prvostupňového a kasačného konania sa posudzuje komplexne (spoločne) podľa konečného výsledku konania a keďže žalobca nemal v konaní ani len čiastočný úspech, avšak v konaní úspešnému žalovanému nevznikli žiadne odôvodnené trovy, úhradu ktorých by bolo možné od žalobcu spravodlivo požadovať, správny súd právo na náhradu trov konania, vrátane trov kasačného konania nepriznal žiadnemu z účastníkov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť, ktorú možno podať v lehote do jedného mesiaca od jeho doručenia na Správny súd v Košiciach.

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 SSP (ktorému správne súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka konania) uviesť

- a) označenie napadnutého rozhodnutia,
- b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené,
- c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body"),
- d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). (§ 445 ods. 1 SSP).

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí správne mu súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Správny súd na dodatočné doručenie podania nevyzyva. K podaniu kolektívneho orgánu musí byť pripojené rozhodnutie, ktorým príslušný kolektívny orgán vyslovil s podaním súhlas.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Kasačnú sťažnosť možno podľa § 440 ods. 1 SSP odôvodniť len tým, že správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred správnym súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený správny súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v § 440 ods. 1 písm. g/ až i/ Správneho súdneho poriadku sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred správnym súdom.

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 ods. 2 SSP). Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom.

Uvedená povinnosť neplatí, ak

- a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 1 písm. c/ a d/,
- c) je žalovaným Centrum právnej pomoci. (§ 449 ods. 1, 2 SSP).